

GÁL LÁSZLÓ VERSEI

béka vers

pocsolya a mi szép hazánk
hátunk és életünk varangyos
legyet falunk és brekegünk
s nagyot alszunk ha jóllakunk

hús és húséges a lapu
okos béka meglapul alatta
ökörré fújódni bolond embermese
hazudott aki ezt brekegte

jó lomha bűz a pocsolya felett
s az illattalan vízililiom
hangos estéinken a magunk őszinte
béka örömeit kuruttyoljuk

tele a hasunk szép az élet

eget festettem kékebbre

hogy mindent tudtam hinni akkor
papok hiténél jobban hittem
hogy tej és méz csurog majd itten
nem bántam meg és nem szégyeltem
hogy mindent tudtam hinni akkor

szellő szép szárnyú lepke libben
lehetett volna tavasz itten
s míg húsz év új húsz évre fordul
rongyos koldus koldustól koldul
s embertől fillér emberséget

eget festettem kékebbre kéknek
napnak tüzeltem meg ne fázzon
paraszát vették piros tüzemnek
s didereg lenn téli világom
s a hó sem fehér nem fehér

ködöt feltépő új jelekben
magam hiténél jobban hittem
szép szóra szóló szűz szívekben
a május szívű emberekben

az emberekben

ünnep

csorgott a zsír a szája szélén
ujjongott vörös tele pofája
tíz ujjával tépte a bárányt
és ette falta rágta

mit teszel ember kérdeztelek
ünnepelek

hevert a részeg bamba két szemén
ködök felhőztek hebegett
üveg után nyúlt telhetetlen karja
két keze remegett

mit teszel ember kérdeztelek
ünnepelek

célban

itt vagyok már a tarka rongy alatt
nagy futás volt ez lihegek még
ez hát a cél

két pózna közt három piros betű
nagy C nagy É nagy L
mi lesz belőlük ha majd letépik
dicsőség
emlék
törlőrongy

a bajnokot esküszöm nem irigylem
és nem sajnálom a legutolsót
talán csak azt ki el sem indult

mi fűt futót hogy csak rohanjon
s jelent-e jót hogy a legelső
ő tudja meg majd legelőször

buzgón jegyez a kis riporter
a napnyugtáig tartó halhatatlanság
sordíjas csősze

kettő a mankó

millió mérföldet befutottam
álomban s ébren álmodozva
siettem piros lakodalomba
jöttem fekete halotti torra
kertemben illatok enyésznek
orgonaillat gyöngyvirág
és sohasem lesz vége a télnek
talán sohasem

a tarisznyám hajdan tele volt
ellopták elszórtam feléltem
beh jóízűek is voltak régen
azok a hamuban sült pogácsák
most már nem hiszek a mesékben
s tündérr királynők sohasem éltek
talán sohasem

a dombra akkor felszaladtam
hegy állt mögötte azt is megmásztam
a hegy mögött is hegyek állnak
és lekopott már mind a négy lábam
kettő hús vérből és kettő a mankó